

Sygn. akt II CSK 590/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa J. M. Ż.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 29 kwietnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;  
zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii  
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta)  
zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;  
przyznaje radcy prawnemu K. K. od Skarbu Państwa - Sądu  
Apelacyjnego w [...] tytułem kosztów pomocy prawnej prawnej  
udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym kwotę 3 600  
(trzy tysiące sześćset) zł podwyższoną o stawkę podatku od  
towarów i usług.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w S. oddalającego powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] o zapłatę.

Wyrok Sądu Apelacyjnego powód zaskarżył skargą kasacyjną uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania przesłankami z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2, 4 k.p.c. Podniósł, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne obejmujące określenie zakresu ochrony dóbr osobistych - prawa do posługiwania się pierwszym imieniem - chronionego przez art. 23 i 24 k.c. Wskazał na potrzebę wykładni art. 23 k.c. odniesieniu do prawa posługiwania się pierwszym imieniem. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej wywodził z naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna Sąd Najwyższy działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07, nie publ.). Dlatego też uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien przedstawić argumentację jurydyczną pozwalającą przyjąć, że w sprawie rzeczywiście występuje przywołana w nim przesłanka. (postanowienia SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07, nie publ. i z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CSK 18/05, nie publ.). W odniesieniu do przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga to, uzasadnienia, że przedstawione zagadnienie prawne jest istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Dla wykazania takiej jego kwalifikacji skarżący powinien przede wszystkim jasno określić treść i zakres zagadnienia prawnego oraz przytoczyć wyczerpujące argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych

ocen i wątpliwości związanych z rozumieniem, czy stosowaniem przepisów prawa, których zagadnienie dotyczy i wskazać czy były one już przedmiotem wypowiedzi judykatury.

Uzasadnienia zaskarżonego wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na te przesłankę, które nie spełnia wskazanych wymagań, nie daje podstaw do oceny, że w sprawie powstało istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Istnienie potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych wymaga wykazania przez skarżącego, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie oraz przedstawienia na czym polegają związane z nimi wątpliwości lub też opisanie rozbieżności występujących na tym tle w orzecznictwie. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej przez powoda skargi kasacyjnej w oparciu o przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. nie przedstawia takiej argumentacji.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter oczywisty, rażący, jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego i sprawdzania oceny dowodów. Jest to więc stan rzeczy widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Chodzi o wypadki, w których bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o przyjęciu wniesionej skargi do rozpoznania, oparte jedynie na twierdzeniu o naruszeniu przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, nie daje podstaw do takiej oceny.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy - w granicach zaskarżenia - bierze pod rozwagę z urzędu.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie w art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c., orzekł jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu znajduje podstawę w § 15 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 490) i przy uwzględnieniu przewidzianych w nim stawek wynagrodzenia.

I.n